

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Thomistica assertio contrarieratis vitii cum natura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

ARTICULUS II.

De contrarietate vitii ad naturam.

SUMMARI A.

1. *Stam questionis.*
2. *Vitium est contra naturam hominis, ut homo est.*
3. *Etiã cum opponitur virtuti infusa.*
4. *Varia instantia solvuntur.*
5. *Potentia peccandi non probat inclinationem naturam ad peccandum.*
6. *Quomodo virtutes infuse dicantur perfectiones naturæ?*
7. *Non requiritur innata aversio, ut aliqua vitia sint contra naturam.*
8. *Duplex consideratio appetitus sensitivi in homine.*
9. *Appetitus sensitivus prout natus subijci imperio rationis.*
10. *Opponitur vitio.*
11. *Non prout est homini brutò, communis.*
12. *Disparitas inter intellectum conjunctum luminis gloria, & appetitum conjunctum rationi.*
13. *Peccatum in genere moris est simpliciter pejus, quam vitium.*
14. *Actus vitiosus potest consistere cum virtute in statu imperfecto.*

§. I.

1. **N**Otandum Tò *contra naturam* in duplici sensu posse intelligi, primò prout opponitur illi, quod est à natura, & sic violentum est contra naturam; Secundò prout opponitur illi quod est secundum naturam. Illud porò dicitur esse secundum naturam hominis, quod est conveniens ipsius formæ, & naturæ, in quantum est homo, sive sit debitum naturæ, ut perfectiones naturales; sive indebitum, ut perfectiones supernaturales, nam & istæ tametsi naturæ ut sic sint neutiquam debita, quia tamen eandem maximè perficiunt, rectè dicuntur esse secundum naturam hominis. Quia verò ipsa hominis natura non tantum includit appetitum naturalem, sed etiam sensitivum, in quo aliqua vitia & peccata subijciuntur, idcirco oritur questio, an vitia adversentur naturæ hominis non tantum ut homo est & secundum inclinationem rationalem, sed etiam ut sensitivus est; & ut secundum inclinationem sensitivam? Nunc de prima contrarietate contra naturam hominis ut homo est, sit

2. **CONCLUSIO.** *Vitium tam ut directè oppositum virtutibus acquisitis, quam ut indirectè vel directè oppositum virtutibus infusis, est contra naturam hominis, ut homo est.* Ita S. D. 2. 2.

Prima pars non est admodum controversa. Nam quod est contra perfectionem & inclinationem naturalem hominis ut homo est, illud est contra naturam hominis, sed vitia directè opposita virtutibus acquisitis ita se habent: homo quippe secundum appetitum rationalem naturaliter appetit bonum honestum, tanquam bonum rationis, ad quod per virtutes acquisitas tanquam perfectiones naturæ rationali proprias ordinatur, atque deducitur: sed vitia prædicta oppugnant

bonum honestum, & virtutes, quæ circa illud versantur; ergo.

Secunda pars, quæ includit etiam illa vitia, quæ & quatenus sunt opposita virtutibus infusis, probatur imprimis auctoritate S. P. Augustini, qui indiscriminatim & ex ipsa generica ratione vitii docet, omne vitium esse contra hominis naturam. Sic. l. 3. de lib. arb. c. 13. docet; *Omne vitium, eo ipso quod vitium est, contra naturam est.* Et l. 12. de civi. c. 1. *Omne vitium, inquit, nature nocet, ac per hoc contra naturam est.*

Ratio quoque est: Illud est contra naturam hominis, ut homo est, quod est contra perfectionem naturæ rationalis, quæ talis: sed vitia etiam prout contrariantur virtutibus infusis, sunt contra perfectionem naturæ rationalis, quæ talis: quis enim dubitet, naturam rationalem per virtutes infusas summo opere perfici? ergo vitia, etiam ut opposita virtutibus infusis, sunt contra naturam hominis, ut homo est.

§. II.

Solvuntur Objectiones.

OBJICES primò contra rationem nostræ attentionis. Tunc ex contrarietate vitiorum ad virtutes acquisitas non rectè probatur contrarietas vitiorum cum humana natura, quando admittà illà oppositionem, tamen non est necesse, ut vitia sint contra inclinationem naturæ: sed non est necesse, quod probatur. Esto quòd voluntas matrimonii opponatur cum voluntate virginittis, quæ est secundum inclinationem naturæ rationalis quæ talis, non sequitur, quod voluntas matrimonii sit contra innatam inclinationem naturæ rationalis quæ talis. Mors, esto quòd sit contraria vitæ, quam natura naturaliter appetit non tamen est contra naturam, sed potius secundum inclinationem & exigentiam naturæ: Motus sursum esto sit oppositus motui deorsum, in quem natura lapidis inclinatur, non tamen est contra naturam, quando ascendit lapis ad impediendum vacuum, &c.

Respond. negando min. ad cujus probationem & instantias adductas Respond. In allatis instantiis utrumque terminum oppositum comprehendendi sub adæquato termino naturalis appetitus atque vitium nullo modo continetur sub adæquato termino appetitus rationalis, quod est bonum rationis, seu honestum. Ita matrimonium non est contra naturam hominis ut rationalis, quia est bonum honestum, neque sub hac ratione opponitur cum virginittate: mors est homini naturalis, quia licet non sit secundum appetitum naturalem inadæquatum ex parte formæ, est tamen secundum appetitum inadæquatum ex parte materiæ: motus sursum licet non sit secundum naturam lapidis, in particulari ut lapis est; est tamen secundum appetitum & naturam ipsius communem, ut est pars universi, &c.

Objicies secundò. Vitia sunt secundum inclinationem